

de la meva agenda

Santuarització

¿Com les persones poden ignorar que els camins i carreteres duen totes a un Santuari?

MOSSÈN RAMON DE CANILLO

No tenir un dia per a tu durant la setmana és un pecat greu. Ho va escriure el cardenal Martini en el llibre *Exercicis espirituals a Terra Santa*. Em guardo els dimecres, encara que l'activisme algun cop em fa pecar. Esmorzo amb els companys sacerdots de la residència del seminari -gràcies, germans, de convidar-me-. Escolto només Catalunya Música mentre m'encamino devers un santuari: Refet, **Castell del Reimei**, Sant Crist de Balaguer o el Tallat. És dimecres, dia 23 de maig. Un control de dos cotxes dels mossos d'esquadra em sorprèn a la cruïlla de la carretera General amb el poble de Seró. Em desvio als nassos mateixos dels mossos cap al camí de Refet. Els mossos m'aturen. Convençuts que m'han enxampat, em qüestionen: "D'on vens?"

Responc amb un tic desafiant: "Vinc de resar." El mosso, amb la mà damunt el sostre del cotxe i una mirada que regira l'interior del T roc, resta incrèdul. Insisteixo: "Vinc de resar. A un quilòmetre hi ha un santuari, el santuari de Refet." El mosso d'esquadra no es dona per vençut: "La gent no ho sap que aquí hi ha un santuari." Les paraules del mosso m'han causat una profunda fiblada al cor. ¿Com les persones poden ignorar que els camins i carreteres duen totes a un Santuari? Tota vida camina devers l'Essencial, i no camina devers l'Enlloc!

El papa Francesc predica: "Hem de santuaritzar." La cinquantena de sacerdots i confreres

provinents de 28 diòcesis, convocats a San Juan de Asnalfarache, Sevilla, per la CEE (Conferència Episcopal Espanyola), els dies 28,29 i 30 de maig hem treballat en profunditat la santuarització.

El santuari és un cim privilegiat per adonar-se de quina societat es vol avui i de quins reptes té plantejats l'Església de casa nostra. Els reptes com ara la construcció de la cohesió social, la igualtat d'oportunitats davant les necessitats vitals, l'educació en els valors de la família, del voluntariat, de la religiositat popular, l'evangelització dels joves. El professor Eloy Bueno de la Fuente, catedràtic de la facultat de Teologia de Burgos, reivindicà tant en la conferència del matí com en la de la tarda (*El pelegrino, protagonista en la Iglesia i El santuario*

¿atrio de los gentiles?) que "Evitem una litúrgia purista; servim-nos de la litúrgia popular." "Agermanem fe i solidaritat per no caure en el caos" del món dels discursos polítics i de les homilies dels clergues que no es tradueixen en obres concretes i quotidianes. La fe sense obres és morta. L'arquebisbe Juan José ha puntualitzat: "La religiositat popular és el paraigua [recordem el sol de justícia que espetega damunt la terra andalusa] que impedeix que s'assequi l'humus del Cristianisme." Els santuaris nasquen de la devoció popular per segellar la identitat d'un poble fonamentada damunt la fe en l'amor i en el ser estimat. Gràcies al Santuari banyem la cultura en la fe i fem visibles els invisibles. No hi ha identitat sense

pertànyer a un poble. Sols no farem mai res. Un Santuari és la parròquia de les parròquies, és l'atri dels gentils, és l'hospital de campanya. L'ADN del Santuari és l'acolliment de tots, siguin qui siguin i amb l'alegria com a llum del camí. "Som pelegrins, no nòmades. Som una història, un relat i no uns errants", digué el professor Bueno de la Fuente.

Santiago Gómez, bisbe auxiliar de Sevilla, convidà els responsables dels santuaris "a parlar amb els gestos com el papa Francesc. La bona pastoral és la pastoral d'actituds. Hem de practicar la sinodalitat entre els capellans i entre els capellans i el poble. Se'ns demana que els santuaris tinguin les portes obertes sense necessitat d'hora-ri." En el treball de grups, Merit-

xell hi aportà la grandalla andorrana: al centre Virtus Unita Fortior que agermana cada un dels sets pètals, viva descripció de la vida del Santuari de Meritxell: 1. Obra social de la qual sobresurt AINA. 2. Fa de les set parròquies una parròquia, n'és penyora l'aplec del primer diumenge de maig. 3. L'obra cultural. El mes meritxel·lià n'és una mostra. 4. És una invitació a pelegrinar per unir als peus de la Mare de Déu els dos camins rals. I dins de poc, estrenarem el camí de Sant Jaume andorrà que enllaça les fronteres del riu Runer amb la del Pas. 5. L'ecumenisme amb l'acolliment de joves evangelistes que acullen nens del carrer, els monjos budistes, el moviment Ànima Viva. 6. La formació de joves. Totes les trobades de monitors /es celebren sessions de reflexió al santuari ensems que el santuari ofereix la Borda de Meritxell que els fa de Pustínia. 7. La contemplació de Maria, gràcies a les pregàries de la Visita a la Mare de Déu de Meritxell, fa de governera que perfuma totes les celebracions i totes les activitats.

He comprat per a la família d'AINA deu medalles de la Mare de Déu la Macarena que duu el títol d'Esperança. Una de les medalles l'he ofert a la meua Confident. Em somriu i em fa present: "Santuaritzar és fer present l'obra de Déu. És fer memòria de la fe del Poble. És donar gràcies. És estrènyer lligams. És l'Alegria renovada." (Eugenio Abad, director del departament de Santuaris de la CEE).